

Dođduđun Ev Kaderindir 2

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Ocak 2021

Düşlerimin kepengini öyle bir indirmişim ki bir zamanlar ve içinden çıkamadığım bir hayatın da rengini beyaz tahayyül etmişken...

Ve işte girift yapımda ve çetrefilli benliğimde radara takılan sayısız duygu ve de g/örüntü...

Bir kış köşesi belki de içimde derlediğim ya da bir yaz bahçesi en çok da endamlı renklerin ve çiçeklerin ve de kelebeklerin bulunduğu.

Senelerden bir sene aslında hepi topu sekiz sene...

Ayrı düştüğüm bir dünya hatta ailem ve kış gecelerinde ben bir arabanın ya da otobüsün içinde evin yolunu tutmuşken dışarıda gözüme çarpan o turuncu ışıkları evlerin ve mutlu ailelerin...

Sahi, kim neyi resmediyordu o zamanlar ve ben sahip olduğum her şeyi ve herkesi yok sayarken neydi aradığım?

Elbet kaybolduğuma da henüz vakıf iken yine de kaybettiklerimi yerine koyma telaşı ile yaşarken her anlamda kendimi ve mutluluğu illa ki tehir ediyordum.

Düşsüz geçmeyen bir ömür hele ki ben bir düş sihirbazı iken ve nasıl da coşkulu ve düşbaz yine de gerçeklerdi marifet bildiğim ve gerçeklerin bana asla yetmediği ve yetmeyeceğinin de henüz bilincinde olmadığım.

Kafesteki bir kuş gibi derken daralan bir alan ve kafesin içini istila eden diğer kuşlar ve ev sahibinin yok sayıldığı ya da zulüm gördüğü oysaki ortada tek bir kanıt dahi yoktu bu zulme dair...

Ve işte örgülü saçlarımı kökünden kesiyorum ve ne çok yorgan yanıyor derken ruhumu ateşe veriyorum ve evimi ve içimde saklı o çocuğu.

Derdest edilmiş bir hayatın da son kırıntıları iyi de yaşım henüz çok genç ve içimde bitmek bilmeyen bir coşku var bir o kadar da mutsuzluk ve yüreğimi kıranlara öfkem en çok da hayallerimi gasp edenlere.

Belki de hayallerimin çalındığını bile fark etmediğim bir dönemeç işin ilginç beni rahatsız dahi etmeyen: çünkü acıları kavuruyorum tencerede ve tüm ev ve evren acı kokuyor ve her nasılsa kimsenin gözü yaşarmıyor keza benimki de.

Sararan resimler var ve duvarlar ve o duvarlar kâğıttan bile ince artık kimse ayak sesimden hatta nefesimden mustarip...

Sözcükler yok henüz heybemde çünkü iç sesimi çoktan öldürmüşüm belki de tek sözcük beni ifşa eden:

Kaç ve kurtul!

Nereye gideceğimi de biliyorum ama cesaret edemiyorum çünkü kabul görmeyeceğime adım gibi eminim işin ilginç adımı da hatırlamıyorum ve adım sayarım yok çünkü ben bir uyurgezerim ve uykularımı adımlıyorum aslında uyku tutmayan gözlerimde hayatı soluk bir resim karesi olarak addediyorum.

Figanı bol bir gün kimi zaman ve günden firar etmenin tek yolu uzaklara gitmek ve gidiyorum da: gel gör ki her daim o kürkçü dükkânına geri dönüyorum: içimin sızladığı ve yürek atışımın hızlandığı çünkü ait olmadığım bir evde saklanıyorum insanlardan ki çoktan izdihama sebebiyet veren nicesi ve kendimden saklanmakla pek içli dışlı değilim.

Ben olmanın ötesinde bize dair şarkılar söylüyor içimdeki çalgıcı ve hep alçak sesle düşünüyorum çünkü düşüncelerim dahi zan altında kalabilmekte.

Ruhun yangınında gözleri yanıyor evin.

Evin çatısında kuşlar yok çünkü zebaniler esir almış tüm evi ve sokağı belki de koca şehri.

Düş sakinleri sokağı olmadığı da kesin çünkü düşlere geçit vermiyor birileri...

Birileri asla içlerine beni almadıkları hatta beni benden bile dışlamayı becermiş nice insan ve onların hiç birini tanıyıyorum hatta merak dahi etmiyorum.

Ruhumda kat izi var.

Bedenim arızalı.

Beynimde ise nadasa aldığım milyarca sinir hücresi.

Aslında hapsoldüğüm altı üstü yetmiş metrekairelik bir hücre ve etrafı demirlerle örülü ve bir gün biri diyor ki:

“Kale kapısı mübarek.”

Neyi dillendiriyorsa aslında dile gelmiyor hiçbir duygu ve tepki dahi vermezken tepkisizliğim bu sefer tefe konan.

Rengi kırmızı odaların adeta ölümü çağırın.

Uçuşan saçlarım yok çünkü rüzgâr çoktan terk etmiş beni.

Mevsimlerse aynı ve günler de ve insanlar.

Ruhumda küller rotamsa demir aldığım bir liman gibi kimseleri ağırlamayan aslında konuk etmek bir yana konusu bile açılmazken ve ben yelkenleri suya indiriyorum derken gemi batıyor ve o gemiyi terk etmek aklıma dahi gelmezken bir anda terk ediyorum gemiyi ve hücre hapsim o an sona eriyor. Yoksa sanıyor muyum?

Külüstür olduğu kesin o geri dönüşün ve sığındığım eski bir liman üstelik tüm çocukluğumun ve ilk gençlik yıllarımın geçtiği ve bacasından duman çıkıyor ve evin içinde hayaletler değil saklı olan bilakis en sevdiklerim...

Bir yanılığın esiri iken güme giden onca zaman sonra kendimi yeniden kendimde ve ait olduğum evimde bulduğum.

Yenilgi addedilen belki de: ne de olsa eninde sonunda terk ettim gemimi ama şimdi dümene başka bir yerde geçiyorum ve artık yalnız değilim ve yüce Mevla kabul ediyor dualarımı.

Başıma geleceklerden haberdar değilken sanıyorum ki; cennete düştüm elbet müşküle düşeceğimin de habercisi iken başlangıçta ufaktan esen rüzgâr ve meyleden sıkıntılar ama içim rahat ve kendi mutlu dünyamda yaşamanın sırlarına vakıfım artık...

İçine hapsoldüğüm o su küresinden iyi ki de firar etmişim ve işte dolunay ışıyor içimi ve tüm rüyalarımı.

Üşüyen ruhuma da eşlik eden bir yüreğim var madem ve içim ısındıkça eriyor buzlar nihayetinde arşı alaya çıkıyor iç sesim ve biliyorum artık yalnız olmadığımı aslında hiç de yalnız kalmadığıma yeni yeni vakıf oluyorum en çok da kendimi reddedilmiş hissettiğim bir ömrün ertesinde, kendimi asla reddetmeyeceğime dair de söz veriyorum Rabbime aslında O'nun da beni asla reddetmediği gün gibi doğuyor içime ve bunu yaşatmak adına yaşamanın güzelliği ile gözlerim kamaşıyor.

Eşlik eden yaşlarsa bir rahmet madem huzura ereceğim bir hayatın taslağını çiziyorum her gün ve gece.

Uğurladığım tüm siyahi gölgeler ve yaşanmışlıklar da artık dünde kalmanın verdiği ve getirdiği huzurla sadece akıyorum yarınlara ve umuda bazen miadı dolsa da yeniden şakıyorum cennetimde üstelik zaman zaman bozguna uğramak dahi beni yıkamazken ve asla da yıkamayacakken...